

Na štěstí se nečeká

Jiří Glet

Jiří Glet

NA ŠTĚSTÍ SE NEČEKÁ

Copyright

Autor: Jiří Glet

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2015

ISBN:

978-80-7512-175-2 (ePub)

978-80-7512-176-9 (mobipocket)

978-80-7512-177-6 (pdf)

Červen už byl ve své druhé polovině. Sluneční paprsky pronikaly do třídy otevřenými okny. Ve vzduchu již bylo cítit léto. Svět byl veselý, radostný a krásný. Učitelka dějepisu Marcela Bělocká přednášela se svým tradičním zaujetím o antickém Římu. I když svůj výklad prokládala starověkými bájemi, bylo vidět, že děti se nedovedou již soustředit. Jak by taky ne, prázdniny jsou přede dveřmi, pomyslela si.

„Pro dnešek toho děti necháme. Za týden už budete někde lenořit u vody, tak mi alespoň řekněte, kam pojedete na prázdniny?“

Zvedl se les rukou. Jak předpokládala, byly odpovědi v zásadě jenom dvoje. Některé děti jely k moři, další k dědečkovi a babičce na venkov.

Marcela ani příliš nevníkala štěbetání dětí, usmívala se a vzpomínala na své dětství, jak také netrpělivě očekávala prázdniny. Jak dětem dobře rozumí. I když je dávno dospělá, stále podléhala kouzlu blížících se prázdnin. Vždyť školní rok, ten trvá snad sto let, než předá vládu těm báječným prázdninám.

Zazvonilo. Zmámená počínajícím létem a sluníčkem vklouzla do kabinetu, který sdílí se svojí jedinou kamarádkou z učitelského sboru, Andreou.

„Už aby ty prázdniny začaly, taky se ti nemůžou děti soustředit na učivo?“, přivítala Marcelu Andrea.

„Taky, taky. Ale už těch pár dní vydržíme. Znamky jsou již napsány a závěrečná konference už taky proběhla.“

„Tak co nerozmyslela sis to? Necháš tvoje chlapy na vodu jet samotné?“, zeptala se Andrea.

„Ano, nechám. Vždyť dobře víš, že mě vodáctví a taky žádný jiný sport nebaví. A já si opravdu nepředstavuji dovolenou, abych spala celý týden ve stanu a věčně sušila mokré věci. A když si vzpomenu na ten chlad od řeky, ne bez toho se tedy obejdu. Ruce samý mozol od pádla a celý týden jíst buřty, no prostě hrůza,“ řekla Marcela.

„Ale, to jsou jenom řeči. Stejně si sbalíš věci a zase s nimi pojedíš jako loni. Za týden budeš na Lužnici,“ nedala se Andrea.

„Tentokrát skutečně ne. Budeš se divit. Jedu sice k vodě, ale s Yvetou a k moři do Itálie.“

Andrea zmlkla. Bylo na ní vidět, jak ji mrzí, že ona nemůže taky jet do ciziny. Jako svobodná matka je ráda, že se svým učitelským platem vyjde. Prázdniny bude trávit jako každý rok se svým synem Michalem u babičky na Moravě.

Naposledy v tomto školním roce zazvonilo a začaly pro všechny tak dychtivě očekávané prázdniny. Za Marcelou zaklaply dveře od bytu. Nestačila ještě ani odložit nákupní tašky a syn Jakub křičel do předsíně:

„Ještě, že už jdeš. Pojd' nám pomoci balit.“

„Nebýt mě, umřeli byste na vodě hlady,“ podotkla Marcela.

„ Místo jídla, Tomáši, si berete kytaru. V celém ruksaku máte jenom dvě paštiky“. Marcela udělala seznam. Poslala manžela Tomáše nakoupit. K paštikám přibyl turistický salám, trvanlivé sýry, tatranky, čokolády a samozřejmě ovoce. Oblečení bylo roztříděno a trenýrky již nebyly zabaleny v ručníku.

„Ještě, že tě máme, maminko,“ povídá Jakub.

Je to moje chloubka. Jak je milý, přívětivý a přitom se již z něho pomalu stává mladík, povzdychla si Marcela.

Tomáš natočil budík na čtyři hodiny ráno a naposledy se podívala celá rodina na českou komedii.

„Dávej tam na sebe v Itálii pozor“, povídá Marcele před usnutím Tomáš.

„Hlavně vy dva se mi neutopte. Slib mi, Tomáši, že dohlédneš na Jakuba. Chce se ti ve všem vyrovnat, ale nemá ještě tvoji sílu ani zkušenosti. Nezapomeň, že je mu teprve dvanáct let.“

„Slibuji a žádné strachy, my dva si poradíme.“

Ráno měla Marcela podivné, zvláštní a nezvyklé pocity. Marně tápala v paměti, kdy byla naposledy v bytě ráno sama. Nemusela chystat snídani, jen sobě si uvařila kávu. V bytě bylo na ranní hodiny neslýchané ticho. Nebylo slyšet cvrkot vody z koupelny ani vrčení holičího strojku Tomáše. Žádný shon a spěch. Pomalu usrkávala kávu a pustila si televizi, kde běžela snídaně s Novou. V tom zazvonil telefon.

„Už máš sbaleno? Zítra ráno odjíždíme,“ povídá Yveta.

„Co blázníš, máme na to ještě celý den.“

„Jaký celý den. Odpoledne jdeme do kosmetického salónu a k holiči. A večer toho už moc nestihneš,“ připomněla Yveta.

Marcela dopila kafe a začala pomalu balit.

V autobuse se Marcela se Yvetou uvelebily na zadním sedadle. Yveta, jako obvykle prudce elegantní, v lehoučkých letních nadýchaných šatech od Guciho. Opálená již počátkem července ze „solária.“

„Vedle tebe vypadám ve svých plátěných šortkách a tričku jako popelka“, povídá Marcela.

Nebyla to ovšem pravda. Svými ladnými křivkami se jí přinejmenším vyrovnala. Marcela patří k tomu výjimečnému typu žen, které jsou vždy elegantní, i když se právě probudí. Cíl Yvetina výletu byl jednoznačný, najít konečně životního partnera. Proto si důkladně prohlédla posádku autobusu.

„Z naší posádky veliké štěstí neudělám, je tu několik rodin s dětmi, dva postarší seladoni a dva mladí studenti s atletickou postavou, jsou ale příliš mladí,“ bystře zhodnotila situaci Yveta.

Pozornost tedy obrátila Yveta k ženám, které by ji mohly dělat konkurenci.

„Podívej se na naší delegátku, ta musí mít u mužů veliký úspěch.“

Delegátka Zuzana byla štíhlá dívka s hřívou plavých vlasů a sportem vypěstovanou postavou. Marcela se shovívavě usmála. Yvetu zná již od dětství. Je to fajn kamarádka ze školy. Léta seděly v jedné lavici. Ve svých 34 letech se jí nepodařilo ještě pořad potkat toho pravého. Proto teď většinu času stráví sháněním partnera. Je si vědoma, svých biologických hodin a ona přece tolik touží po dítěti a šťastné rodině.

Cesta pomalu ubíhala. Marcela se zasnila. Kolik je tomu vlastně let, kdy cestovala naposledy sama. Dvanáct či patnáct? Je to již velmi dávno, kdy jako studentka jela sama na festival do polských Sopot. Vzpomínala na své studentské léta na pedagogické fakultě a na svého Tomáše. Blondatý a urostlý Tomáš, student fakulty tělesné výchovy a sportu a úspěšný veslař na ni upíral své modré pomněnkové oči v menze. Vždy když k němu obrátila svůj zrak tak zrudl. Několik týdnů mu trvalo než se osmělil o oslovil ji na školním plese, kdy ji vyzval k tanci. Tančil na sportovce velice dobře. S rozechvělým hlasem ji povídal:

„Nešla bys se mnou zítra do kina?“

„To má být pozvánka na rande?“

„Ano.“

„Tak to já půjdu ráda.“

Ještě teď ho vidí, jak stál v džínách před kinem Blaník a jak byl šťasten, když opravdu přišla. A tak spolu začali chodit. Imponovalo ji, že nekouřil, nepil. Měl své zásady a držel slovo. Pravda nebyl příliš výřečný. O umění a historii si s ním nepopovídala, ale přesto s ní trpělivě navštěvoval divadla a galerie. Ve své lásce šel tak

daleko, že předstíral o umění skutečný zájem. A jak dokázal být milý a něžný!

„Ten tvůj Tomáš vypadá jako Diskobolos“, povídala již tehdy Yveta.

Jako jeden z mála mužů se ani příliš nezměnil. Nemá ani gram tuku navíc. Zatímco jeho vrstevníkům se již začíná kulatit břicho.

Když znenadání ve třetím ročníku bylo dítě na cestě a tatínek ji řekl:

„Zklamala jsi mě, myslel jsem, že nejdříve dostuduješ“ a ani Tomášovi rodiče nepřijali tuto zprávu nikterak radostně, Tomáš neváhal ani vteřinu, přerušil studium v oné hektické době po sametové revoluci a šel rozvážet ovoce a zeleninu.

Pronajali si byt 1 + 1 na Žižkově. Tomáš byl v práci i 12 hodin denně. V sobotu a v neděli chodil vykládat vagóny na žižkovském nádraží, jen aby zabezpečil potřeby rodiny. Dokonce kvůli rodině skončil svoji nadějnou dráhu závodníka ve veslování, a to již byl v širším výběru reprezentace. Teprve později si uvědomila, jaká to byla oběť, když viděla Tomáše, kterak s lítostí sleduje úspěchy kamarádů veslařů a nejraději by se viděl na jejich místě. V průběhu let si zakoupili 3 + 1 na Vinohradech. Tomáš se udělal sám pro sebe. Na leasing si pořídil Ford transit. Tomáš každý den vstává již ve čtyři hodiny ráno a rozváží tu svoji zeleninu. Má to jednu velikou výhodu, po obědě je již doma a může se věnovat synovi. Jakub hraje lední hokej za žáky Slavie Praha. Tomáš s ním, jak byl Jakub malý, absolvoval stovky tréninků, nosil mu výstroj, zavazoval brusle, prožíval s ním každou radost a zklamání z vítězství i proher. Ani v dnešní době nevynechá žádný zápas, ať už doma v Praze nebo na cizím kluzišti. Po každém zápase probírá s Jakubem všechny zápasové situace. Bere ho i do posilovny a dohlíží na zlepšení jeho fyzicky. Na zlepšení kondice je výborné veslování, a proto Jakuba Tomáš jako bývalý závodník nejméně jednou týdně bere do veslařského klubu.

Ze snění Marcelu vytrhla delegátka:

„Vážení rekreatanti, nyní si uděláme 30 minutovou přestávku.“

Autobus zastavil u benzinové pumpy kousek za rakouským městem Graz.

„Pojď, dáme si kafe, to tě probere z letargie“, řekla Yveta.

V motorestu bylo příjemné prostředí.

„Slyšíš, Madona zpívá naší oblíbenou píseň „Like a virgin“. Na tu jsme tančily ještě jako svobodné gymnazistky na diskotéce. Ještě jsme neměly tušení, že ty budeš učitelkou a já kadeřnicí. To byly časy. Byly jsme mladé s hlavu plnou ideálů.“

„Jakou ty jsi kadeřnicí, vždyť ty jsi majitelkou kadeřnického salónu. Jako jednomu z mála lidí se ti podařilo dělat práci, která Tě baví a uspokojuje.“

„Kadeřnický salón“, rozesmála se Yveta „v kadeřnictví makám já jako majitelka a dvě zaměstnankyně, které si oddělají svých osm hodin a já tam musím být od rána do večera. Na moje vlastní soukromí a osobní život mi potom nezbyvá příliš času“, řekla Yveta a podívala se na hodinky, „My si tady povídáme a ještě nám ujede autobus.“ Rychle zaplatili, a když doběhly k autobusu zjistily, že se čeká jenom na ně. Mnozí turisté je sjeli nevraživými pohledy...

Autobus s rekreanty přešel Alpy a nabral rychlost k Pádské nížině. Za okny se mihotala malebná italská krajina.

„Ještě, že máme v autobusu klimatizaci, jinak bychom se usmažili. To sluníčko teda ale peče, vid“,“ povídá Marcela Yvetě, na které bylo vidět, jak moc si touží odpočinout. Nádherně dohněda se opálit. Brouzdat se po pláži a alespoň na chvíli zapomenout na svoje dennodenní problémy. Vápencové hory, bílé kostky domů a olivové háje, to vše k Itálii neodmyslitelně patří, bylo je vidět již po přejetí státních hranic. Nakonec přesně podle časového harmonogramu přijeli do letoviska mořských lázní Anzio, patřící do oblasti Latium, kde budou trávit následujících jedenáct pobytových dní.

Vyhledávané přímořské lázně Anzio jsou rodištěm římských císařů Nerona a Caliguly. Lázeňské městečko má krásnou polohu. Jedna část je otevřena k nádhernému azurovému moři a z druhé strany se

tyčí majestátní hory. Vyznačuje se okouzujícími nádhernými plážemi s jemným pískem. Ve vodě jsou ještě patrné stopy staré přístavní hráze Neronova přístavu. Vystoupily z autobusu.

„Ach to je nádhera. To blankytné nebe, na kterém září zlaté slunce, podívej, vždyť skoro splývá s divokrásným azurovým mořem“, rozplývala se Marcela.

„A jak se báječně dýchá ten vzduch prosycený mořskou solí a ti veselí lidé, kteří tady žijí. Konečně chápu tu touhu mořeplavců plout na plachetnicí obklopené pouze nebem a mořem za romantickým dobrodružstvím a neznámem,“ řekla Marcela.

Okouzlené překrásnou mořskou scenerií kráčely do hotelu Succi.

„Je to skvělé, hotel je jenom sto metrů od pláže a do centra Anzia je to taky jenom několik kilometrů a do Říma není taky daleko“, poznamenala Yveta.

Hotel sestával ze dvou budov propojených prosklenou chodbou. Byla v něm restaurace i venkovní terasa. Jejich dvoulůžkovým pokojem byly doslova nadšeny.

„Podívej je zde kromě televize a telefonu i vysoušeč vlasů,“ zvolala Yveta.

„Ten se nám bude obzvlášť hodit po každodenním koupání a slunění,“ přitakala jí Marcela.

Marcela se rozhlédla po pokoji, kde se nacházely čistě bílé postlané postele, bílé povlečení, vestavěné skříně, vkusný světlý koberec a konferenční stůl se dvěma židlemi.

„Yveto, podívej, na stěně visí má oblíbená kopie obrazu Slunečnice od Vincenta van Gogha jako u mě doma v obývacím pokoji“.

„To mě zase tady příjemně překvapily čerstvé květiny ve váze. Na ty já si vždycky potrpím,“ pronesla Yveta.

Zvědavě a nedočkavě nakoukly do koupelny. Koupelna s bleděmodrými kachličkami zářila čistotou a svěžestí. Kromě čistých ručníků a mýdla zde nechyběla ani zubní pasta s kartáčkem a osvěžovač vzduchu. Marcela s Yvetou se začaly škádlit, která z nich půjde první do sprchy.

„Tak běž, Yveto, první a nebud' tam moc dlouho, chci se dneska ještě vykoupat v moři,“ naoko se durdila Marcela.

Zatímco z koupelny byl slyšet šum vody a Yvetino prozpěvování, Marcela vyšla na balkón pokoje pozorovat nekonečnou, pravěkou hru mořských vln, které se rozlévají na pobřeží. Bylo to tak uklidňující a Marcela se cítila tak svěží a plná energie.

Sotva se osprchovaly, seběhly dole na pláž. Marcela se vzápětí na to ponořila do teplých a konejšivých vln Středozemního moře a několika rychlými tempy se přiblížila až k bojce. Bojku oběma rukama objala a nechala se kolébat mořem. Yveta na dece dlouho nevydržela, chvíli se sice opalovala, avšak poté zamířila k plážovému baru a koupila si ovocný drink.

„Vy jste slečno asi taky z Čech“ oslovil ji neznámý muž.

Yveta si ho zkoumavě prohlédla. Vysoký blondák se štíhlou vypracovanou postavou s uličnickým výrazem ve tváři a modrýma očima. Jeho věk Yveta odhadla na 37 let.

„Jak to víte?“

„Zaslechl jsem váš hovor s kamarádkou na pláži.“

„To vždycky posloucháte, o čem se baví cizí ženy?“

„Vždycky ne, poslouchám, jenom když se baví hezké ženy.“

Yveta byla potěšena tímto vtipným bonmotem a usmála se.

„Promiňte, zapomněl jsem se představit, jmenuji se Radek Tábořský a bylo by mi potěšením, kdybych vás mohl pozvat na drink.“

„Já alkohol moc nepiji a když tak jenom večer.“

Na Radkovi bylo vidět zklamání a mlčel.

„Můžeme si však dát společně kávu, tu já můžu v každou denní hodinu,“ dodala mu odvahy Yveta.

Nad voňavým šálkem kávy pokračovali ve svém hovoru.

„Vy jste tady na dovolené sám?,“ opatrně se zeptala Yveta.

„Ale kdepak! S kamarádem z dětství.“

„Tak to jste rodinu i s dětmi zanechal doma.“

„Ne, jsem již několik let rozvedený, žena si našla zahraničního přítele a odstěhovala se i se synem za ním do Švýcarska. Víte, velice těžce nesu, že syn žije v zahraničí a jenom zřídka kdy se vídáme. Mám rád okolo sebe děti, vždyť taky pracuji jako dětský lékař v Praze. Bohužel nemůžu se podílet na výchově vlastního syna, tak jak bych si přál a chtěl. Když se odstěhoval, byly mu teprve čtyři roky. Když u mě tráví čas prázdnin nebo je u mě na návštěvě na svátky, snažím se, aby nezapomněl mateřskou řeč. No a můj kamarád, ten je volný jako pták. Osobně si myslím, že mu rodina příliš nechybí. Pracuje jako makléř, je zcela pohlcen prací a když má trochu volného času věnuje se umění. Teď taky místo aby ležel u moře a opaloval se, toulá se někde po mořském pobřeží s paletou a maluje. No, vidíte, já jsem vám řekl o sobě skoro všechno a teď je řada na Vás.“

„Já se jmenuji Yveta a jsem tu také s kamarádkou,“ řekla Yveta a stručně mu vše popsala.

„A kde jste vlastně ubytované?“

„V hotelu Succi?“.

„Tak ten já velice dobře znám. Kousek od něj jsme s kamarádem ubytovaní v soukromí v pronajaté vile a do hotelu Succi občas zajdeme na večeři. Tamní restaurace je vyhlášena lahodnými mořskými specialitami. Směl bych Vás na některou z nich pozvat? Pozvání platí samozřejmě i pro vaši přítelkyni, protože na večeři půjdu taky se svým kamarádem.“

„No já nevím, zeptám se Marcely, ale dneska jsme přijeli, potřebujeme si po dlouhé cestě odpočinout, ale zítra je taky den, počítám, že před obědem už budeme na pláži“. Radek zaplatil a rozloučil se slovy:

„Zítra na viděnou.“

Yveta celá rozzářená se vrátila na deku, kde se Marcela slunila.

„To budeš koukat, s kým jsem se před chvíli seznámila. S jedním rozvedeným sympatákem z Prahy. A je to pediatr.“

„Tak to Ti teda opravdu přeji“, upřímně se s ní radovala Marcela.

„A to není, Marcelo, všechno. Budu potřebovat tvoji pomoc. Radek je tu totiž taky s kamarádem a zítra za námi přijdou na pláž, nesmíš mi to zkazit“.

„To Ti teda děkuji, mám se sejít s chlapem, kterého jsem ještě ani neviděla.“

„Ale neboj se pořád, zajímá se o umění a taky maluje, tak si budete určitě rozumět.“

Po deváté hodině se Yveta s Marcelou dostavily do hotelové restaurace na snídani. Restaurace byla vkusně zařízena. Na zemi byl modrý koberec. Stoly byly pokryty bílými ubrusy a na žádném z nich nechyběla váza s květinami. Snídaně byla formou švédských stolů. Nabrali si na talíře toast s džemem a nemohli se rozhodnout mezi několika druhy sýrů. Nakonec si nabraly plátek od každého z nich a vybraly si stůl vzadu u okna.

„Já si jdu pro kávu, co mám donést tobě?“, zeptala se Yveta.

„Ochutnám zdejší čokoládu, děkuji.“

Marcela si mazala křupavé toasty s meruňkovou marmeládou a vzpomněla si na běžný ranní shon u nich doma. Sotva zazvoní budík, vyskočí z postele a uvaří konvici čaje pro svoje dva chlapy a honem pak dá na pánev vajíčka, šunku a připraví hemenex, pak rychle nakrájet do košíku chleba a teprve poté se věnuje své ranní toaletě. Nyní si mohla Marcela výjimečně vychutnávat ranní pohodu a klid.

„Máme hodinku na to, abychom se přichystaly, než půjdeme na pláž.“ povídá Yveta. Do koupelny opět první vklouzla Yveta a Marcela si balila věci do tašky – osušku, opalovací krém, sluneční brýle, časopis, balenou vodu, banán a jablíčko. Do peněženky si vložila několik eur na občerstvení.

„Prosím tě, co tam tak dlouho v té koupelně děláš? Já už jsem dávno přichystaná.“ „Vždyť jsem tu jenom chvilinku, už jdu.“

Yveta vyšla z koupelky decentně nalíčena, sedla si na postel a počala si lakovat nehty na nohou. Na malíček levé nohy si nasadila stříbrný prstýnek a na kotník si dala také stříbrný řetízek. Marcela nebyla v koupelně ani deset minut a pak už vyrazily na pláž.

Na pláži již bylo hodně turistů. Byli mezi nimi Češi, Francouzi, Němci a nechyběli ani Angličané či Rusové. Pronajaly si lehátka a slunečník na celý den. Pečlivě se natřely opalovacím krémem a uvelebily se na lehátku. Marcelu v růžových a Yvetu ve světle modrých plavkách nebylo možno přehlédnout. Nasadily si sluneční brýle a vystavily svá těla slunci. Marcela pozorovala ruch na pláži. Kousek od ní si stavěl asi pětiletý hošík a jeho o něco mladší sestra hrad z písku. Holčičku to za chvíli přestalo bavit a zvědavě si prohlížela okolo ležící lidi. Když se podívala na Marcelu a ta se usmála, holčička k ní přišla blíž, tak Marcela vylovila z tašky vitamínový bonbón, který ji vložila do malé ručičky.

„Danke,“ řekla holčička s bonbónem v puse.

„Bitte und wie heisst du?“. „Karin und du?“.

„Marcela.“

Na ta slova malá holčička odešla za svým starším bratrem se slovy:

„Tschuss Marcelo.“

Sluníčko začalo připalovat a Marcela se rozeběhla zchladit do vln Středozevního moře. Moře bylo klidné a osvěžující, a proto si troufla plavat dál od pobřeží. Lehla si na záda a nechala se kolébat vlnami. Cítila souznění s přírodou a celým světem. Uvědomila si jak je česká země krásná, ale moře nám opravdu chybí. Když připlavala k břehu, tak si všimla, že u jejich slunečníku stojí dva muži. Zpomalila svůj krok a zvědavě si je prohlížela. Jeden z nich byl vysoký blondák. Určitě je to ten Radek, jak mi ho popsala Yveta, pomyslela si Marcela. Druhý z nich byl o něco menší, černovlasý se štíhlou chlapeckou postavou.

„To je moje kamarádka Marcela Bělocká.“

„Radek Táborský“, představil se a podával ji ruku blondák.

„Měl jsem to potěšení se s vaší kamarádkou seznámit již včera a dovolil jsem si přivést kamaráda.“

„Pavel Maier,“ představil se černovlasý muž,“usmál se na Marcelu Pavel a taky ji podal ruku.

„Jestli byste souhlasily, mohli bychom se projet po moři na motorovém členu okolo pobřeží, ať poznáte taky trochu okolí.“

„Ale to je výborný nápad,“ zvolala Yveta.

„Tak můžeme zrovna vyrazit, člun máme támhle, připraven,“ ukázal Pavel na pěkný bílo-modrý motorový člun.

Marcela byla tímto návrhem poněkud zaskočena, ale když se všichni tři ubírali ke člunu, nezbylo ji nic jiného než souhlasit. Když přišli ke člunu, Yveta si sedla vedle Radka a Pavel se ujal řízení. Motor zaburácel a rozjeli se směrem na volné moře. Tváře jim zlehounka ovíval mořský vítr. Nad hlavou jím kroužili kormoráni. Pobřeží se vzdalovalo a člun za sebou zanechával rozčeřenou hladinu. Za čtvrt hodinku již bylo vidět z pevniny pouze útesy a úzkou žlutou stužku pláže. Pak Pavel zastavil motor, rozbalil rybářské náčiní a povídá:

„Zkusíme si chytit nějakou rybu, majitel naší pronajaté vily umí bezvadně upravit mořské pochoutky na rožni a věřte tomu, že nejchutnější jsou právě čerstvé ryby. Jestli něco chytíme, jste samozřejmě zvány, souhlasíte?“

„A proč ne,“ odpověděla za obě Yveta.

Marcele se zdál na rozdíl od Yvety průběh seznámení příliš rychlý a na rozdíl od Yvety si přála, aby neulovili žádnou rybu. Když byla nahozena udice, Radek jim nabídl z příručního baru výtečně vychlazený pomerančový džus. Ještě jej nestačili ani dopít a už Pavel chytil čtyři ryby.

. „To nám na večeři bude bohatě stačit,“ povídá Pavel a sbalil své rybářské nádobíčko. „Máme ještě čas, což takhle se jet podívat na sousední pláž,“ řekl Radek.

Pavel nastartoval motor a rozjeli se směrem k pobřeží.

Jakmile došli na pláž, zjistili, že se zde hraje rekreační beachvolejbalový turnaj ve smíšených dvojicích. Právě zde probíhal finálový zápas a jednu dvojici tvořil český manželský pár. Jejich soupeřem byla dvojice z Německa. Urputně se bojovalo o každý míč a nakonec česká dvojice zvítězila. Sklidila zasloužený aplaus mnohých českých rekreačních na pláži. „To mi z toho dívání vyhládlo jako bych hrál sám, pojďme támhle do té pizzerie,“ řekl Radek.

Yveta s Marcelou si dlouho nemohly vybrat z pestré nabídky pizz.

„Je jich přesně 32,“ ohlásila Yveta, když je všechny spočítala.

Nakonec si každý z nich vybral jinou a na stole se tak objevila pizza z mořských plodů, zeleninová, sýrová a ananasová.

„Já ji mám bezvadnou, tak dobrou jsem ještě vážně nejedla, i když v moji oblíbené pražské pizzerii dělají taky výtečné,“ nadšeně chválila dílo kuchaře Yveta.

Marcela si všimla, s jakou nonšalancí Pavel stoluje. Bylo vidět, že je zvyklý obědvat či večeřet v luxusních restauracích a umí se pohybovat ve velkém světě obchodu. Vzpomněla si na svého Tomáše a na jeho oblíbený jídelníček, který tvoří především gulášová polévka a knedlo-vepřo-zelo, které vždy hltavě polyká a při nedělním obědě když ona ještě ani nestačí dojíst polévku Tomáš je již po obědě, leží na gauči a čte si své oblíbené noviny Sport. V pizzerii se z reproduktoru linula příjemná moderní hudba, bylo zde útulno, ale zanedlouho zde taky dorazila vítězná beachvolejbalová dvojice následovaná hloučkem známých kamarádů náležitě své vítězství oslavit.

Bylo po klidu. Objednali si několik lahví vína a začali hlasitě a bujaře zpívat. Děvčata si chtěla zaplatit každá svoji vlastní útratu, ale muži to nedovolili.

„To vůbec nepřichází v úvahu, to byste nás opravdu urazili, vždyť to byl vlastně náš nápad, tady se jít najíst a vy jste našimi hosty,“ řekl Pavel.

„Nyní vás dovezeme zpátky k naší mateřské pláži a potom na vás počkáme v hotelové recepci, v pět hodin odpoledne a půjdeme k nám na večeři na slibovanou rybí specialitu,“ upřesnil odpolední program Radek.

Marcela s Yvetou měly jenom drobné desetiminutové zpoždění a asi po dvaceti minutách pomalé chůze přišli k vile, kde byli oba muži ubytovaní. Přepychová vila svítila bílou fasádou, v moři středomořské zeleně. Sedli si ke stolu, na venkovní terase zdobené kopiemi antických soch. Byl zde překrásný výhled do rozlehlé a vkusně upravené zahrady a na dva venkovní bazény. Nechyběl zde ani zahradník, roztomilý domorodý stařík v tolik typickém slaměném klobouku, který v zahradě nastříhal dvě kytice pestrobarevných nádherných květů, které ženám vzápětí Pavel s Radkem předali.

„Ach, to je pro nás, ty jsou překrásné,“ roztouženě řekla Yveta a vložila s Marcelou kytice do přichystaných váz.

Vůně květů se mísila se slanou vůní moře. Tu již přicházel livrejovaný číšník a na stříbrných podnosech přináší ryby na roštu a další číšník pak plnou mísu ovoce a zeleniny a lahodné růžové víno z toskánské provenience.

„Na slunnou Itálii, stověžatou Prahu a na naše milé setkání,“ pozdvihl číši k přípitku Pavel.

„A taky na zdraví a štěstí našich milých společníků,“ přidala Yveta.

Skleničky o sebe zlehounka cinkly a pak již se počali věnovat jídlu. Na stole bylo ovšem několik druhů příboru, což přivedlo děvčata do rozpaků, neboť nevěděly, které z nich mají na přichystané jídlo použít. Sledovaly proto bedlivě Pavla, který nejdříve jedním nožem rozkrájel citrón a pokapal jim rybu a jiným příborem obratně rybu vykostil a dalším příborem pak krájel rybí maso. Tak nějak si Marcela představovala večeři ve svých dívčích snech. Vše byla tak krásné, téměř neskutečné. Za chvíli se probudím, pomyslela si Marcela. Ale ne, je zde všechno skutečné. Když dojedli, pozorný Pavel doplnil sklenice vínem a rozproudila se živá zábava.

„Když spolu trávíme tak příjemné chvíle dovolené, bylo by vhodné si něco více říci o sobě, já třeba začnu,“ řekl Pavel.

„Pracuji jako bankéř pro jednu německou banku, mám především na starosti portfoliové investice našich klientů. Musím se přiznat, že se mi velmi daří. Mnozí lidé mi závidí peníze a úspěch. Ale za

jakou cenu? Tato mince má nejenom líc, ale také rub. Tato pozice mi nespadla sama do klína. Musel jsem se o ní tvrdě přičinit. Pocházím z typické české rodiny z Českých Budějovic. Mám ještě jednoho sourozence a rodiče se měli co ohánět, aby nás uživili oba na studiu. Když jsem dostudoval Vysokou školu ekonomickou v Praze, otevřeli se nám zrovna dveře na západ a k zahraničním trhům a mě bylo zřejmé, že si musím studium doplnit v Americe. Musel jsem se živit sám. Kolik já jenom tam vystřídal zaměstnání! Přes den jsem pilně studoval a po večerech jsem uklízel v obchodních domech, hrabal listí v parku, dělal na jatkách, umýval nádobí. Kolikrát jsem k smrti unaven padl na lůžko a všeho toho chtěl nechat.“

„A ve kterém městě jste vystudoval?“ zeptala se ho Marcela.

„Na univerzitě v Los Angeles. O prázdninách jsem po státech hodně cestoval, je to překrásná a tvrdá země. Když mi byl udělen univerzitní diplom, vrátil jsem se zpátky do Prahy. A právě tato tvrdá škola a znalost anglického jazyka mi otevřela cestu k úspěchu.“

„Povězte nám také něco o sobě, jste svobodný, ženatý nebo rozvedený?“ zeptala se zvědavě Yveta.

Pavel se smutně pousmál.

„Víte na soukromý život já nemám ani vlastně čas. Abych si udržel své postavení, pracuji v průměru dvanáct hodin denně. Nepopírám, že v mém životě nebyly taky ženy. Záhy jsem ovšem zjistil, že jim jeden hlavně o peníze a vlastní prospěch. Než takovou známost to raději zůstanu sám se svou paletou.“

„Možná to bude tím, v jaké společnosti se pohybujete. Na večírcích a routech se obtížně hledá láska a porozumění,“ poznamenala Marcela.

„Máte pravdu, budete se sice divit, ale večírky a routy patří také do mé pracovní náplně.“

„A teď jste na řadě vy,“ usmála se Marcela na Radka.

„S Pavlem jsme kamarádi od dětství. Na základní škole jsme spolu seděli v jedné lavici, vystudovali jsme spolu gymnázium a stýkali

jsme se i za dobu vysokoškolských studií v Praze. Já jsem studoval lékařskou fakultu Univerzity Karlovy a pak jsem pracoval několik let v nemocnici. Později jsem si založil vlastní soukromou ordinaci dětského lékaře, to víte, taky to nebylo lehké. Musel jsem splácet úvěr a vést celý chod ordinace včetně účetnictví, zásobování a po večerech jsem kolikrát také chodil navštěvovat své nemocné malé pacienty. Zřídka kdy jsem se domů dostal před sedmou večer. Na to doplatil můj rodinný život. Jsem již tři roky rozvedený, žena se s přítelem i s mým synem odstěhovala do Švýcarska. Bylo to pro mě velké zklamání, se kterým jsem se ještě dodnes nedovedl vyrovnat.“

Pak přišla řada na Yvetu.

„Já mám do jisté míry podobný život s Vámi Radku. Založila jsem si soukromý kadeřnický salón a také jsem od rána do večera v práci. Dobře vím, co je to splácet úvěr a vést firemní věci. Kdo to nezažil, ten to dovede velice těžko pochopit, velice dobře Vám rozumím. Ano, jsem finančně nezávislá, ale také na úkor osobního života. Já jsem opravdu neměla čas na vážnou známost. Budovala jsem podnik a nemohla jsem se plně věnovat mužům, jak si to oni představovali, a proto ty moje známosti vždy tak velice rychle skončily. Ale teprve teď si plně uvědomuji, že jsem žena a chci být matkou a založit rodinu. Dobře si uvědomuji, že i když jsou peníze, život bez lásky, bez muže a bez dětí je nenaplněný.“

Chvíli zavládlo ticho, které přerušila až Marcela.

„Tak to já jediná z vás jsem v osobním životě šťastná. Mám hodného muže, který se o mme a o syna Jakuba řádně stará. Vykonávám práci, kterou mám ráda, učím dějepis a zeměpis na základní škole. A protože je dějepis a zeměpis zároveň mou dlouholetou vášní, jsem jedna z mála šťastných lidí, kteří chodí rádi do práce.“

Kolem sedmé hodiny se Pavel omluvil s tím, že musí pokračovat v malování svého obrazu, neboť právě v tuto dobu je to správné světlo, aby mohl ve své práci pokračovat. Nasedl do motorového člunu a odjel k zálivu.